

Konklusion

- 1) Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse vedrørende påstanden om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse P8_TA(2017)0056 af 2. marts 2017 om ophævelse af Marion Anne Perrine Le Pen's parlamentariske immunitet.
- 2) I øvrigt frifindes Europa-Parlamentet.
- 3) Marion Anne Perrine Le Pen bærer sine egne omkostninger og betaler Parlamentet omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 231 af 17.7.2017.

Rettens kendelse af 14. december 2017 — Rogesa mod Kommissionen

(Sag T-475/17) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — forordning (EF) nr. 1367/2006 — dokumenter vedrørende et anlæg, som fremstiller en blanding af piller og malmbriketter — stiltiende afslag på aktindsigt — udtrykkelig afgørelse vedtaget før sagsanlægget — påstand om, at det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse — søgsmålsinteresse — åbenbart, at sagen skal afvises)

(2018/C 052/44)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og A. Sitzer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved H. Krämer, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med principal påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afgørelse af 20. juni 2017 og med subsidiær påstand om annullation af afgørelsen af 11. juli 2017, om afslag på aktindsigt i dokument Ares (2017) 1684109, af 2. november 2009, og i dokument Ares (2017) 1685639, af 29. november 2009.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 318 af 25.9.2017.

Sag anlagt den 22. november 2017 — Comprojecto-Projetos e Construções m.fl. mod ECB

(Sag T-768/17)

(2018/C 052/45)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøgere: Comprojecto-Projetos e Construções, L.^{da} (Lissabon, Portugal), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lissabon), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lissabon) og Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lissabon) (ved advokat M. A. Ribeiro)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank

Sagsøgernes påstande

— De anfægtede retsakter annulleres, nærmere bestemt:

(i) Sagsøgtes beslutning om at undlade at handle;

(ii) Sagsøgtes beslutning om ikke at indlede en overtrædelsesprocedure;

(iii) Beslutning truffet af direktøren for Banco de Portugal og de øvrige »tjenestemænd«, som traf afgørelse om de klager og krav, der blev fremsat fra den 26. juni 2013 til den 22. april 2015.

— Af disse grunde anmodes Retten om at træffe en afgørelse:

(i) for at sagsøgerne kan få ophævet afgørelsen fra de retsinstanser, som tog stilling til det civile erstatningssøgsmål, der var anlagt mod BCP [Banco Comercial Português] m.fl.;

(ii) for at sagsøgerne kan iværksætte et søgsmål med et regreskrav mod den portugisiske stat;

(iii) for at det vurderes, om medlemsstaten/anklagemyndigheden/PGR [Procuradoria Geral da República, statsadvokaturen] havde grund til at afvise at gribe ind i det civile søgsmål;

(iv) for at vurdere, om medlemsstaten/anklagemyndigheden/PGR havde grund til ikke at have underrettet OLAF om denne sag.

— Såfremt der gives sagsøgerne medhold, tilpligtes ECB i henhold til artikel 268 TEUF og 340 TEUF at betale 45 828 257,80 EUR med morarenter efter den lovbestemte sats, indtil effektiv betaling sker, samt de øvrige udgifter og godtgørelser, som måtte opstå efter gennemførelsen af indgrebene;

— Henset til det i artikel 280 TEUF fastsatte og til, at »Den Europæiske Centralbanks retsakter, der indebærer en forpligtelse for andre end stater til at betale en pengeydelse, kan tvangsfuldbyrdes«, jf. artikel 299 TEUF, bør Retten imidlertid pålægge sagsøgte at tilpligte BCP at betale disse beløb;

— Henset til at den nationale centralbank er »en administrativ myndighed, som har kompetence til enten at træffe afgørelse om klager eller indlede passende retsforfølgning«, jf. artikel 11, stk. 1, litra b), i direktiv 2005/29/EF samt artikel 81, stk. 1, og artikel 83, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF og det i artikel 96, stk. 1, litra b), — Tillægssanktioner — i DL [lovdekret] 317/2009 anførte, pålægges sagsøgtes befuldmægtigede at tilpligte BCP til »umiddelbart« at indbetale ovennævnte beløb på sagsøgernes konti.

— Sagsøgte pålægges følgende:

(i) Sagsøgte skal kræve, at dens befuldmægtigede, den nationale centralbank, tilpligter BCP at fremlægge ovennævnte oplysninger, og at Banco de Portugal, såfremt de i henhold til artikel 13, stk. 2, i dens rammelovgivning ikke fremlægges af kreditinstituttet, skal pålægge kreditinstituttet »umiddelbart« at betale de pågældende beløb til sagsøgernes konti;

(ii) Henset til at det er muligt, at kreditinstituttet eventuelt »umiddelbart« skal betale erstatning til sagsøgerne, skal det i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), artikel 47, stk. 2, og artikel 49, stk. 1, fastsatte overholdes, og ECB skal, ligesom det forekommer i forholdet mellem Banco de Portugal og anklagemyndigheden/PGR, henset til det i artikel 3 i forordning nr. 2532/98 om Den Europæiske Centralbanks beføjelser til at pålægge sanktioner fastsatte, beslutte at indlede en »overtrædelsesprocedure« og opfordre BCP til at handle, hvorved dette kreditinstitut skal tage stilling og ikke kan afholde sig herfra;

- Såfremt det i henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF ikke henhører under Rettens kompetence, hvis den nationale centralbank ikke anerkender, at den »ikke har overholdt en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaterne, skal denne centralbank gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger« jf. artikel 271, litra d), TEUF, hvorefter Tribunal Supremo må forelægges spørgsmålet;
- Såfremt det heller ikke henhører Rettens kompetence, skal Retten, hvis sagsøgerne gives medhold, jf. artikel 264 TEUF, foreslå Tribunal Supremo at annullere den nationale centralbanks afgørelse, som sagsøgte anerkendte, og den skal under hensyn til det i chartrets artikel 41, stk. 1, litra c), artikel 296, andet afsnit, TEUF og artikel 11, stk. 3, litra c), i direktiv 2005/29/EF, give en begrundelse;
- Sagsøgeren og Retten pålægger eller opfordrer den portugisiske stat/anklagemyndigheden/PGR til at handle med henblik på, at der træffes afgørelse om de af BCP begåede handlinger;
- Sagsøgeren tilpligtes at overgive sagen til OLAF;

I henhold til artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement tilpligtes sagsøgte at betale sagsomkostningerne opgjort til et passende beløb.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat følgende anbringender:

1. Tilsidesættelse af begrundelsespligten fastsat i chartret artikel 41, stk. 2, litra c), artikel 296, andet afsnit, TEUF, og artikel 11, stk. 3, i direktiv 2005/29/EF⁽¹⁾.
2. Uanset om der var tale »indbrud« i »boksen«, havde eller burde BCP have haft kendskab til, at der forelå en anvendelse af det finansielle system, der fulgte af hvidvask af penge, og kreditinstituttet havde derfor kendskab til, at der var tale om skattesvig eller -unddragelse, som kunne medvirke til, at indtægter forsvandt fra Unionens budget. Disse handlinger er »ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser«, og tilgodeser »tvingende almene hensyn«, som »udgør et legitimit mål, som vil kunne begrunde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser«.
3. Uanset hvorledes de mere end 1 000 000 EUR blev taget fra »boksen«, skades »Unionens finansielle interesser«, navnlig de indtægter, der ligger til grund for »Den Europæiske Unions budget, og dem, der er omfattet af institutionernes, organernes, kontorernes og agenturenes budgetter, og de budgetter, som forvaltes og overvåges af dem«, og dermed omhandles ligeledes handlinger, der udgør en »uregelmæssighed«, fordi de skal betragtes som en »overtrædelse af en fællesskabsbestemmelse, som kan tilskrives en økonomisk beslutningstagers handling eller undladelse, der skader eller kunne skade De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller budgetter, der forvaltes af De Europæiske Fællesskaber, enten ved formindskelse eller bortfald af indtægter, der stammer fra de egne indtægter, der opkræves direkte for Fællesskabernes regning, eller ved afholdelse af en uretmæssig udgift«.
4. Når et kreditinstitut, en medlemsstat/national centralbank, Den Europæiske Centralbank eller en medlemsstat/anklagemyndigheden/PGR har kendskab til denne type overtrædelse og praksis og tillader dem uden at straffe dem, tilskynder de til en tilsidesættelse af det i artikel 310, stk. 5 og 6, TEUF og artikel 325, stk. 1, 2 og 3, TEUF fastsatte, ligesom de tillader, at det pågældende kreditinstitut udøver handlinger, der udgør »uregelmæssigheder« i strid med artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2988/95⁽²⁾.
5. Den retsakt, hvorved sagsøgte afviste det fremsatte krav om at handle, gav bl.a. grundlag for følgende:
 - (i) Sagen blev ikke anmeldt til OLAF;
 - (ii) »Overtrædelsesproceduren« blev ikke indledt i forhold til kreditinstituttet BCP;
 - (iii) Afgørelsen fra de civile retsinstanser, der siden den 1. februar 2010 har påkendt et erstatningsøgsmål mod BCP m. fl., blev forsinket;
 - (iv) Sagsøgtes befuldmægtigede, Banco de Portugal, blev ikke umiddelbart dømt i det fælles, forvaltningsretlige søgsmål om ansvar uden for kontraktforhold, som blev anlagt den 27. oktober 2015, som nu verserer for Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra, og som endnu ikke er afgjort for en retsinstans.

6. Tilsidesættelse af pligten til upartiskhed, magtfordrejning og tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter foretaget af sagsøgtes befuldmægtigede, Banco de Portugal.

- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).
- ⁽²⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

Sag anlagt den 29. november 2017 — US mod ECB

(Sag T-780/17)

(2018/C 052/46)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: US (ved advokaterne L. Levi og A. Blot)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank (ECB)

Sagsøgerens påstande

— Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.

Følgelig:

- Annullation af bedømmelsesrapporten for 2016 (for perioden fra den 1. september 2015 til den 1. september 2016) og af afgørelsen af 15. december 2016 vedrørende Annual salary and bonus review («ASBR») for 2016, meddelt sagsøgeren henholdsvis den 30. november 2016 og den 9. januar 2017.
- Annullation af ECB's afgørelse af 3. maj 2017 om afslag på sagsøgerens ansøgninger af 15. februar 2017 og af 9. marts 2017 om fornyet administrativ prøvelse.
- Annullation af ECB's afgørelse af 12. september 2017, meddelt sagsøgeren den 19. september 2017, om afslag på sidstnævntes klage indgivet den 7. juli 2017.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for de lidte tab.
- EIB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført fire anbringender for så vidt angår påstanden om annullation af bedømmelsesrapporten for 2016.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som sagsøgerens bedømmelsesrapport indskrænker sig til en generel, gentagen og cirkulær kritik.
2. Andet anbringende om, at den anfægtede rapport er behæftet med åbenbart urigtige skøn.
3. Tredje anbringende om magtfordrejning, om, at sagsøgeren har været genstand for chikane, samt om tilsidesættelse af omsorgspligten og af princippet om god forvaltning.
4. Fjerde anbringende om, at sagsøgte har begået processuelle fejl ved udfærdigelsen af den anfægtede rapport.